

Mircea GHITULESCU

O psihodramă la Galați

Pentru cine a citit sau a văzut piesa de teatru *Interviu* de Ecaterina Oproiu prin anii '80, *Oferta de serviciu* scrisă de domnișoarele Lia Bugnar și Dana Măgdici, actrițe de meserie, nu mai poate fi chiar o surpriză. Șapte femei oferă secvențe de viață, nu în interviuri pentru televiziune ca în faimoasa piesă amintită, ci participă la o probă de film organizată de a opta femeie, *Petra*, producătoare de *talk-show*-uri. Personajele Ecaterinei Oproiu puteau înlocui un bărbat în absolut toate muncile comunității; ale Liei și Danei vorbesc doar despre inconvenientul de a fi femeie (astăzi, în România). Mai sunt și două „gemene” (introduse, probabil, de Dan Tudor, directorul de scenă al spectacolului de la Teatrul Dramatic din Galați) care te întrețin într-o atmosferă de telenovelă braziliană, excelent interpretate de Veronica Filip și Tamara Manea. Două figuri de clovni feminini desprinse, parcă, din filmele teatrale create de Fellini. Pantomima cu dans a celor două actrițe este dintre cele mai nostime, iar parodia limbii portugheze cât se poate de comică. De altfel, subtitlul spectacolului este *Un poștu dătrăbaliu*, ceea ce ar însemna, în românește, să ai „treabă”, să ai un loc de muncă sau promisiunea lui. În fine, o ofertă de serviciu. Așadar, zece femei, în total, și un singur bărbat, regizorul *Harry* (Stelian Stancu), încântat dar și încurcat de asaltul celor șapte fete care trebuie să depășească testul suprem, acela de a spune: „Te iubesc”. Dan Tudor și-a amintit cu umor delicioase detalii de la examenele de admitere la actorie prin care a trecut și creează scena majoră a întregului spectacol: șapte femei care au cinci secunde pentru a-și închipui cum s-ar putea face o declarație de dragoste. Cândva cel mai greu lucru din lume. Mircea Ștefănescu a scris, prin 1920, o întreagă piesă de teatru pe această temă. În *Comedia zorilor* (de ce nu mai suntem „naivi” să jucăm din nou acest text?), trei adolescenți iubesc aceeași fată, dar nu îndrăznesc să facă pasul spre ceea ce se numea înainte „declarație de dragoste”. Spectatorii de la Galați au râs în hohote, poate pentru că tocmai asta lipsea; una dintre fete să simtă cu adevărat. Pentru integritatea simțămintelor omenești și pentru coloratură. Se expune avantajos Liliana Lupan, psiholoaga nevrotică care știe că *te iubesc* înseamnă sex și se oferă toată, dar și Carmen Duru, moldoveancă de Galați cu costum de muzeu etnografic care își pierde respirația când o spune. Magda Vernescu în poștărița *Tuța*, dulce, expansivă, molipsitoare, Tamara Constantinescu, agilă, suplă, cu o bună dispoziție comandată în rolul femeii întreținute. Exagerează intrarea *Mioapei* care va deveni personajul central, proprietara de vise, Ana Maria Ciucanu (*Petra*). Apasă pe mitocănie Carmen Albu, prostituata. Dibuieste după tonul just Crina Stoica, profesoara de franceză *Alejandra*. În cele din urmă, piesa nu mai are nici o legătură cu reveriile feministe din *Interviu*, ci se revendică din Pirandello: femeile nu sunt „adevărate”, ci vedenii ale producătoarei *Petra*, autoarea unei „piese pe care nu a scris-o prea bine”. Din nou, Ana-Maria Ciuceanu este mai aplicată pe rol. Iese din vis, dar visul nu se vede. Noroc cu Dan Tudor care nu construiește spectacolul pe idei, ci pe situații comice. De unde și abundența de acroșeuri și semne cu ochiul la public. Ce are de-a face Andreea Marin de la televiziune cu piesa Liei și Danei? Care în loc să scrie poezii, au hotărât să facă, din convorbirile lor heterosexuale, un text ce se poate numi scenariu, folosind refuzuri din copilărie,

amintiri totdeauna dramatice, scrisori nescrise către părinți, prieteni, iubiți care le-au părăsit, transformate (în tradiție freudiană) în psihodramă colectivă. Bine croit, spectacolul lui Dan Tudor trebuie, desigur, repetat.

Irina IONESCU

Ploiești – 50 de ani la Teatrul de păpuși

O nouă aniversare datorată împlinirii unei jumătăți de secol de existență, a avut loc pe 15 noiembrie, la Teatrul „Ciufulici” din Ploiești. Jubileul a fost marcat prin prezentarea spectacolului *Inimă rece* de Wilhelm Hauff, premiera artiștilor și colaboratorilor teatrului, editarea unei monografii și aranjarea unei mici expoziții de afișe, fotografii, schițe de decor, păpuși din recuzita teatrului. Seară festivă fără ceremonieri deosebite, dar foarte emoționantă dat fiind faptul că a fost gândită special pentru cei care au făcut posibilă aniversarea. Admirabil a fost într-adevăr gestul simbolic de recunoștință manifestat de conducerea teatrului prin acordarea unor diplome de onoare tuturor celor implicați în realizarea producțiilor scenice: fie ei mașiniști, recuziteri, croitori, secretari literari, regizori sau actori. O sărbătoare în familie, într-un fel, motiv pentru care o să mă rezum în continuare la a vorbi despre montarea prezentată cu acest prilej.

Chiar dacă nu este unul dintre cele mai reușite spectacole pe care le-au semnat de-a lungul timpului, *Inimă rece* poartă, oricum, marca talentului soților Pepino.

Combină – ca de obicei – elemente foarte diverse, la o primă privire, dar care pe parcursul montării se suplinesc și se completează reciproc, fie că țin de musical, de teatru dramatic – cu sau fără mască, de mânuirea marionetelor sau a păpușilor.

Ceea ce nu prea există de această dată este prezența scenelor comice, a personajelor *haioase* care să facă furori în rândul spectatorilor. Este o montare mai *rece*, extrem de serioasă, care nu are foarte mult chef de joacă – excepție făcând poate doar scena celor trei bucătari mândri de specialitățile lor naționale: brânza Camembert, tradiționalele spaghetti și salata de viernișori Shanghai.

Cu economie de mijloace, dar perfect funcțional este realizat decorul montării: doi stâlpi poliedrici plasând, printr-o simplă rotire, acțiunea într-un cazinou, într-o caleașcă sau chiar în apropierea ascunzișului *Omulețului de sticlă*.

Păpușile și marionetele sunt și de această dată dintre cele mai diverse: de la tipul clasic, la construcții uriașe, mânuite de nu mai puțin de trei păpușari, sau obiecte minuscule, fără a uita nici personajele figurate și aplicate direct pe costumul actorilor, ca un fel de accesorii devenite puncte principale de interes.

Povestea este, bineînțeles, plină de tâlc și redusă la fraza „ai grijă ce îți dorești, fiindcă s-ar putea împlini” poate fi privită într-adevăr drept o istorie pentru toate vârstele.

Un spectacol mai mult decât onorabil pentru marcarea unei cifre importante în istoria teatrului și poate chiar a unui nou început, ca să apelez la o formulă des folosită în astfel de ocazii.

Teatrul pentru Copii „Ciufulici”, Ploiești – *Inimă rece* de Wilhelm Hauff. Scenariul și regia: Cristian Pepino. Scenografia: Cristina Pepino. Muzica: Vasile Mihăilă. Distribuția: Paul Niculae, Carmen Bogdan, Mihaela Rus, Mihai Androne, Nelu Neagoe, Lizica Sterea, Cătălina Radu, Mircea Hendrich, Mircea Cărlig, Romulus Munteanu, Giani Bănică, Gică Nicolae.